

KOMUNIKAT PRASOWY nr 32/24

Luksemburg, 22 lutego 2024 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-491/21 | Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date

Obywatelstwo: odmowa wydania przez państwo członkowskie jednemu ze swoich obywateli, oprócz paszportu, dowodu tożsamości mogącego stanowić dokument podróży tylko dlatego, że ma on miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jest sprzeczna z prawem Unii

Odmowa ta ogranicza prawo do swobodnego przemieszczania się w ramach Unii, stanowiąc odmienne traktowanie obywateli zamieszkałych za granicą i obywateli mających miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim

Od 2014 r. rumuński adwokat ma miejsce zamieszkania we Francji i wykonuje działalność zawodową zarówno we Francji, jak i w Rumunii. W 2017 r. zwrócił się do władz rumuńskich z wnioskiem o wydanie zwykłego lub elektronicznego dowodu tożsamości stanowiącego dokument podróży umożliwiający mu podróżowanie do Francji. Wniosek ten został oddalony ze względu na to, że ma on miejsce zamieszkania za granicą.

Rozpatrujący tę sprawę rumuński najwyższy sąd kasacyjny zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym.

W swoim wyroku Trybunał orzekł, że **odmowa wydania dowodu tożsamości wyłącznie ze względu na to, że dana osoba nie ma miejsca zamieszkania w Rumunii, stanowi ograniczenie prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii w odniesieniu do obywateli rumuńskich mających miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim.**

W istocie przepisy rumuńskie **wprowadzają odmienne traktowanie obywateli rumuńskich zamieszkałych za granicą i obywateli rumuńskich mających miejsce zamieszkania w Rumunii.** Ci pierwsi mogą posiadać jedynie paszport, aby móc odbywać podróże, podczas gdy drudzy mogą posiadać dowód tożsamości oraz paszport.

Prawo Unii¹ nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku wydawania swoim obywatelom dwóch dokumentów tożsamości mogących stanowić dokumenty podróży. Jednakże prawo to nie powinno umożliwiać im mniej korzystnego traktowania osób, które skorzystały z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii, bez uzasadnienia opartego na obiektywnych względach interesu ogólnego.

Przepisy takie nie mogą być uzasadnione ani koniecznością przyznania wartości dowodowej adresowi miejsca zamieszkania wskazanemu w dowodzie tożsamości, ani usprawnieniem w zakresie ustalania i weryfikacji tego adresu przez właściwe organy.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ [Dyrektywa 2004/38/WE](#) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.